

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 26 Ὀκτωβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 43

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 331.)

Μάλιστα, ἦτο ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος, ἐπωφεληθεὶς τῆς γενικῆς συγκινήσεως, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, χωρὶς νὰ τον ἀντιληφθῇ, κανεῖς. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἡ γόνδολά του ἐτρακάρησε μὲ τὴν ὁρμὴν τὴν γόνδολαν τῶν ρόδων, ὥστε οἱ μουσικοὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μπλοῦμ! Τὸ κομψὸν πλήρωμα μορφάζει καὶ χειρονομεῖ ἐν ἀπογνώσει. Καὶ βλέπετε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἄλλου τὸ χέρι, ἄλλου τὸ πόδι, καὶ ἄλλου τὴν περούκαν!

Ἰλαρότης, φασαρία, χαλασμοὶ κόσμου. Αἱ γόνδολαι προστρέχουν ἀτάκτως. Ἡ ἀποκρηάτικη ζωηρότης, τὴν ὁποίαν συνεκράτησε πρὸς στιγμὴν ἡ ὠραία σερενάτα, ἐξέσπασε πάλιν ὡς βόμβα. Ὁ Πουλταινέλλας ἀνασύρει ἀπὸ τὸ νερὸν τὸν ὠραῖον Λέλιον. Ἄλλοι τείνουν τὰς κώπας πρὸς τοὺς μουσικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀποστάζουν ὡς θεοὶ ἐνάλιοι. Μερικοὶ ψαρεύουν βιολιά, τὰ ὁποῖα κολυμβοῦν ὡς νῆσσοι καὶ γεμίζουν νερὸν ὡς στάμναι. Πολὺ μακρύτερα, κωπηλάται ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν τὴν μπάσσα-βιδά, ἡ ἑποῖα πλέει ἀξιοπρεπέστατα, μὲ πόζαν φρεγάτας.

Καὶ τὰ ρόδα τοῦ Λελίου στολίζουν τώρα τοὺς προσωπιδοφόρους, δρεπόμενα ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς φυτὰ θαλάσσια. Καὶ ὁ γέλως ἀντηχεῖ ἀπέραντος, ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ Ριὰλ τοῦ μέχρ' εἰς τὴν Πιατσέττα.

Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Γιαννιοῦ, ὅταν εἶδεν ἑξαφνα τὸν κύριόν του νὰ ἐπιστρέφῃ ἐλεεινός, κάθυγρος, μουσκίδι, ὡς κωδὸς τὸν ὁποῖον ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸ ὑγρὸν τοῦ στοιχείου. « Καλὰ το ἔλεγα

ἐγώ, — ἐφώναζεν, — ὅτι οἱ Βενετσάνοι ὅλοι εἶνε ἄθεοι καὶ ἀντίχριστοι! . . . » Ἄν μιν μιλῇ κανεῖς, θὰ τοῦ σπᾶσω τὰ μούτρα! — Ἀλλ' ὁ Πονηρὶδης παρακαλεῖ τὸν Βαλεντίνον νὰ τοῦ διηγηθῇ ὅλην τὴν ἱστορίαν, ζυγίζει ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ φαίνεται βυθισμένος εἰς σκέψεις καθυπὸ σοδράς.

Τὸ βράδυ, εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ Καφενείου Φλωριάν, — τὰ ὥρολόγια ἐκτυ-

ποῦσαν μεσάνυχτα, — ὁ Βαλεντίνος Κερκόζ συναντᾶται τυχαίως μὲ τὸν Μολτονάζον. Ἀμέσως τὸν πλησιάζει, τὸν σταματᾷ, καὶ σὰν κοκκοράκι θυμωμένον πούτα βάζει μὲ ἰνδιάνον, ὁ νεανίσκος σηκώνεται ἑστὸς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ μὲ φωνὴν ὀξεῖαν καὶ τρέμουσα, τὸν προσφωνεῖ ὡς ἐξῆς.

— Παρακαλῶ τὴν Ἐξοχότητά σας νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐφερθῇ ὡς ὁ χειρότερος παληάν-θροπος! . . . Τὸ παραδέχεσθε ὅτι εἴσθε γαῖδαρος;

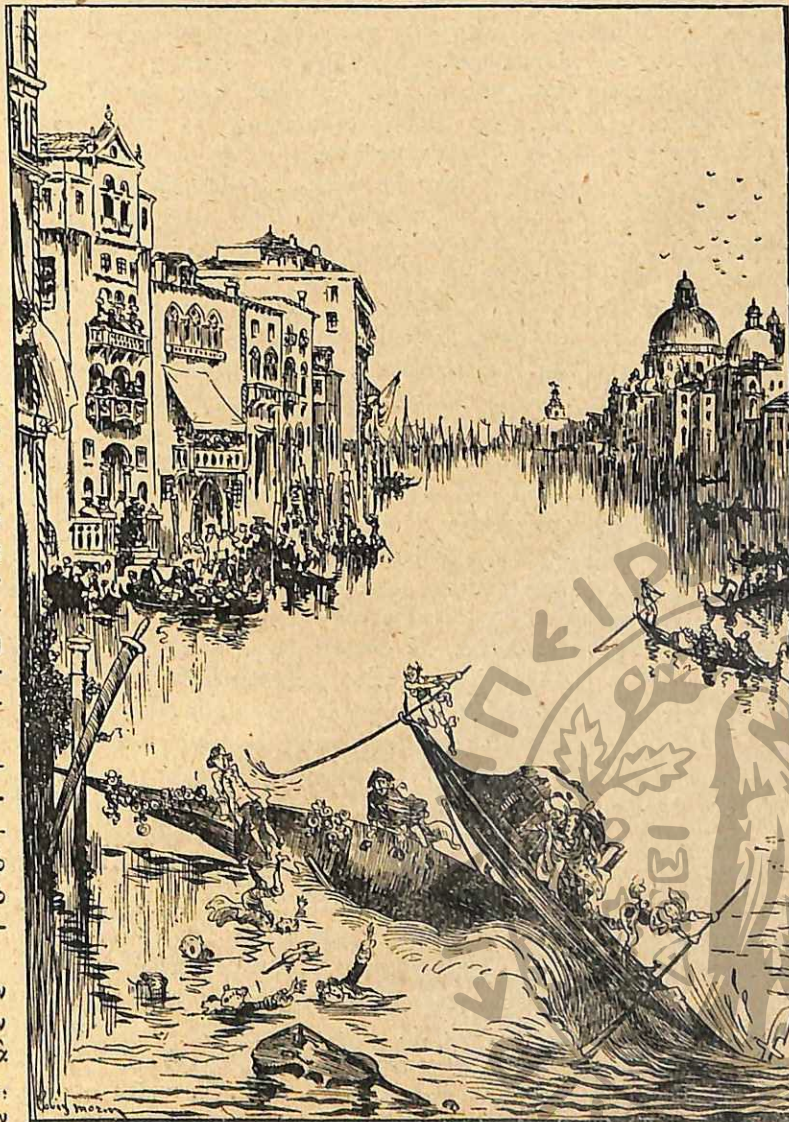
Ὁ χονδρὸς Μολτονάζος ἐσήκωσε τὴν μύτην του διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ. . . ἄλλ' ὁ Βαλεντίνος δὲν τοῦ ἄφισε καιρὸν. Τσάφ! τσούφ! δυὸ παταγώδη ραπίσματα ἄστραψαν εἰς τὰ δύο μάγουλά του:

— Ὅριστε διὰ νὰ σᾶς το ἀποδείξω!

Εἰς παροξυσμὸν ὀργῆς ἀποπληκτικῆς ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος γουρλώνει τὰ μάτια καὶ βρυχᾶται ἀγρίως:

— Μὴ με κρατῆτε! (καὶ ὅμως κανεῖς δὲν σκέπτεται νὰ τον κρατήσῃ, ὥστε ἔχει ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήματων του) Μὴ με κρατῆτε, σᾶς λέγω! Ἀφήστε με νὰ τον σφάξω! νὰ τον ξεκοιλιάσω! νὰ του βγάλω τὰ ἄντερα! . . . Μὴ με κρατῆτε! Ἀφήστε με!

Ἐξηκολούθησε νὰ πειλῇ ἄπρακτος ἄρετὴν ὥραν, ἕως ὅτου ἐβράχυναν ἀπὸ τὰς φωνὰς, καὶ ἐσιώπησεν ἀσθμαίνων. Τότε ὁ Βαλεντίνος ἔκαμε τακτι-

« Μπλοῦμ! Τὸ κομψὸν πλήρωμα μορφάζει καὶ χειρονομεῖ ἐν ἀπογνώσει. » (Σελ. 337, στ. α'.)

κὴν μεταβολήν, καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν. Μόνον ἀπὸ μακρὰ, ἤκουσε τὸν Μολτοναζόν, ὁ ὁποῖος ἔλεγε πρὸς τοὺς συναθροισθέντας προσωπίδοφόρους. «Θά τοῦ δείξω ἐγώ! θά τοῦ δείξω!»

«Φαίνεται ὅτι θά μου ζητήσῃ μονομαχίαν, ἐσυλλογίσθη ὁ Βαλεντίνος. Εἶνε ζήτημα τιμῆς. Εἶμαι Γάλλος, ξίφος ἔχω, ὥστε ὅλα πηγαίνουν λαμπρά.»

Καὶ μετέβη εἰς τὸν χορὸν τῆς ὥραιας Μαρκησίας Σαμμικέλη, ὅπου ἐχόρευσε ὅλην τὴν νύκτα.

Ὁ Βαλεντίνος, ἄφ' οὗ ἐχόρευσε ὁ λην τὴν νύκτα, κοιμᾶται ὅλην σχεδὸν τὴν ἄλλην ἡμέραν. "Αν δὲν ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι του, ἴσως θὰ ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου καὶ ἂν ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὴν πλατεῖαν, θὰ ἔβλεπε βεβαίως, εἰς τὸ καφενεῖον Φλωλιάν, τὸν Μολτοναζόν συνδιασκεπτέμενον μὲ τὸν Πονηρίδη καὶ μὲ τρεῖς ἄλλους κυρίους, πολὺ ὑπόπτον ἐξωτερικοῦ. Τοῦτο θὰ ἐνέβαλλεν εἰς συλλογισμοὺς τὸν Βαλεντίνον. . . ἄλλ' ὁ Βαλεντίνος εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι του.

Τὸ ἐσπέρας, ἦλθεν ὁ Πονηρίδης διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὸν κύριόν του, καὶ βοηθῶν αὐτὸν νὰ κομώσῃ τὴν στολὴν του, τῷ ὁμιλεῖ ὅλον ἐπὶ κάποιου λαϊκοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος γίνεται εἰς κάποιαν μικρὰν πλατεῖαν, πολὺ μακρὰ, πρὸς τὸν Προφήτην - Ἥλιαν.

— Φαίνεται, κύριε, ὅτι εἶνε πολὺ διασκεδαστικός. Ἐκεῖ χορεύουν, μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς πατρίδος των, τὰ κορίτσια ἐκεῖνα τοῦ Τυρόλου, ποῦ τὴν ἡμέρα κυθαλοῦν νερό. Καὶ τόση εἶνε ἡ χάρις των καὶ ἡ εὐκίνησά των, ὥστε μερικός στιγμὰς δὲν διακρίνει κανεὶς μὲ ποῖον πόδι πατοῦν κάτω.

— Φαίνεται, κύριε, ὅτι εἶνε πολὺ διασκεδαστικός. Ἐκεῖ χορεύουν, μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς πατρίδος των, τὰ κορίτσια ἐκεῖνα τοῦ Τυρόλου, ποῦ τὴν ἡμέρα κυθαλοῦν νερό. Καὶ τόση εἶνε ἡ χάρις των καὶ ἡ εὐκίνησά των, ὥστε μερικός στιγμὰς δὲν διακρίνει κανεὶς μὲ ποῖον πόδι πατοῦν κάτω.

— Μπράβο! λέγει ὁ Βαλεντίνος ἀπόψε θά με ὀδηγήσῃς.

Ὁ Πονηρίδης, ἀγαθὴ ψυχὴ, ἐπιμένει νὰ πάρουν μαζί των καὶ τὸν Γιαννιόν.

— Αὐτοὶ οἱ λαϊκοὶ χοροὶ θά τοῦ θυμίσουν τοὺς χοροὺς τῆς πατρίδος του, καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὸν συμφιλώσουν μὲ τὴν Βενετιάν.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ καὶ ὁ Γιαννιός.

Τὸ βράδυ, εἰς τὰς δέκα, ξεκινοῦν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Μάρκου, καὶ εἰσχωροῦν εἰς τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον τῶν δρομίσκων, τῶν ἀψίδων, τῶν μικρῶν προκυματιῶν καὶ τῶν μικροσκοπικῶν γεφυρῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ξένος εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃ δέκα βήματα χωρὶς νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του. Εἶνε ἡ χώρα τοῦ σκότους καὶ τῆς σιωπῆς. Οὔτε ἓνα φῶς οὔτε μία φωνή· κάπου-κάπου ἀντηγεῖ ὁ φλοῖσθος τοῦ μελανοῦ ὕδατος, ὅταν διέρχωνται ἀπὸ καμμίαν διώρυγα.

Ἀλλ' ὁ Πονηρίδης φαίνεται γνωρί-

ζων κάλλιστα τὸν δρόμον. Στρέφει δεξιὰ, ἀριστερὰ, πάλιν δεξιὰ, ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει τὰς βαθμίδας μιᾶς γεφυράς, καὶ ἐξακολουθεῖ οὕτως ἐπὶ πολὺ, ἕως ὅτου τέλος, φθάσας εἰς ἓν εἶδος σκοτεινοῦ διαδρόμου, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις εἶνε ἰδὸς, παρακαλεῖ εὐσεβᾶτως τὸν Βαλεντίνον νὰ προηγηθῇ.

Ὁ Βαλεντίνος βαδίζει. . . Ἐξαίφην, ὑπὸ τὸ φῶς μικρᾶς κανδήλας, ἀναμμένης πρὸ τοῦ ἀγάλματος μιᾶς Παναγίας, — αὐτὸ ἐσυνειθίζετο εἰς τὰς ἰταλικὰς πόλεις, — βλέπει ἀντικρὺ του τρεῖς ἀνθρώπους ὑψηλοῦς, κρατοῦντας ξίφη γυμνά. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι φράττον καθολοκληρίαν τὸν δρόμον, προτείνουν ταυτοχρόνως τὰ ξίφη· εἰς ἐξ αὐτῶν λαμβάνει τὸν λόγον:

— Μοσσιού, εἰμὲθα μὲ πρᾶβοι τοῦ ἰλλουστρίσσιμου σινιόρ Μολτοναζόν. Τίποτε δὲν ἔχομεν πολυτιμώτερον ἀπὸ τὴν τιμὴν τῆς ἐξοχότητός του, καὶ αὐτὴν ἐκδικήσωμεν ἀμέσως. Εἰς προσοχήν, Μοσσιού, φυλαχθῆτε!

Ἐδῶ πρέπει νὰ νοιώσωμεν μίαν παρένθεσιν, διὰ νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἓν βδελυρὸν ἔθιμον τῆς ἀρχαίας Βενετίας. Μερικοὶ εὐγενεῖς εἶχον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των ἀνθρώπους ἀτίμους, κακούργους, τοὺς ὁποῖους ἐστελλαν ἐκεῖ ὅπου αὐτοὶ δὲν εἶχαν ὀρεξίν νὰ ὑπάγουν, εἰς περιστάσεις κατὰ τὰς ἐποίας ἡ ζωὴ των ἡδύνατο νὰ διατρέξῃ κίνδυνον. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, τοὺς ὁποῖους ἀλλοῦ θὰ ὠνόμαζον ἀπλοῦστατα δολοφόνους, εἰς τὴν Βενετιάν ἐτιμῶντο μὲ τὸ ὄνομα μὲ πρᾶβοι (γενναῖοι). Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἦσαν μᾶλλον συνετοὶ παρὰ γενναῖοι, καὶ δι' αὐτὸ ἐφρόντιζαν πάντοτε νὰ παρυσιάζωνται ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ, «ἐν σώματι», πολυάριθμοι, πάνοπλοι, μὲ χαλύβδινον θώρακα καὶ μὲ σιδηρὸν κράνος, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Πρὸς μεγαλτέραν ἀκόμη προφύλαξιν, τὸ ξίφος των, πλάτους δύο δακτύλων, κόπτον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. «ἀμφίστομον» δηλαδὴ, ἔφερε παρὰ τὴν λαβὴν προστατευτικὴν κόγχην, ἡ ὁποία εἶχε διαστάσεις ξυριστικῆς λεκανῆς!

Οἱ δολοφόνοι αὐτοὶ προσεποιούντο τοὺς ἰππότεας, τοὺς εὐγενεῖς ξιφομάχους, καὶ ἄλλο δὲν ἤκουσε ἀπὸ τὸ στόμα των, παρὰ ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τὴν τιμὴν. . . Ὁ δυστυχὴς Βαλεντίνος ἠγγόει τὰ ἔθιμα αὐτά, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ περὶ αὐτῶν εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ ἀνύποπτος, ἀνίδεος, εὐρίσκειτο τῶρα εἰς τὸν στενὸν ἐκεῖνον δρομίσκον, νύκτα ὥρα, μὲ τὸ μικρὸν ξίφος τοῦ Δελίου, ἀπέναντι τῶν «γενναίων» τοῦ γενναίου κυρίου Μολτοναζόν. . .

Ἀκούσας τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ρήτορος, ὁ Πονηρίδης, — ἄλλος γενναῖος αὐτός, — τὸ ἔβαλεν εἰς τὰ πόδια καὶ ἐχώθη εἰς τὴν πρώτην θύραν ποῦ ἀπήντησεν, ἃς ἦτο καὶ κλειστὴ.

Ἐκείνη ἡ θύρα, ὅταν ἀνοίχῃ, ἀποκαλύπτει τὸν δρόμον. Στρέφει δεξιὰ, ἀριστερὰ, πάλιν δεξιὰ, ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει τὰς βαθμίδας μιᾶς γεφυράς, καὶ ἐξακολουθεῖ οὕτως ἐπὶ πολὺ, ἕως ὅτου τέλος, φθάσας εἰς ἓν εἶδος σκοτεινοῦ διαδρόμου, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις εἶνε ἰδὸς, παρακαλεῖ εὐσεβᾶτως τὸν Βαλεντίνον νὰ προηγηθῇ.

Ὁ Βαλεντίνος βαδίζει. . . Ἐξαίφην, ὑπὸ τὸ φῶς μικρᾶς κανδήλας, ἀναμμένης πρὸ τοῦ ἀγάλματος μιᾶς Παναγίας, — αὐτὸ ἐσυνειθίζετο εἰς τὰς ἰταλικὰς πόλεις, — βλέπει ἀντικρὺ του τρεῖς ἀνθρώπους ὑψηλοῦς, κρατοῦντας ξίφη γυμνά. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι φράττον καθολοκληρίαν τὸν δρόμον, προτείνουν ταυτοχρόνως τὰ ξίφη· εἰς ἐξ αὐτῶν λαμβάνει τὸν λόγον:

— Μοσσιού, εἰμὲθα μὲ πρᾶβοι τοῦ ἰλλουστρίσσιμου σινιόρ Μολτοναζόν. Τίποτε δὲν ἔχομεν πολυτιμώτερον ἀπὸ τὴν τιμὴν τῆς ἐξοχότητός του, καὶ αὐτὴν ἐκδικήσωμεν ἀμέσως. Εἰς προσοχήν, Μοσσιού, φυλαχθῆτε!

Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τὸ λογύδριόν του ὁ ρήτωρ, ὁ Γιαννιὸς ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ μεγαλύτερον ξίφος, καὶ τόση ἦτο ἡ ὀρμὴ του, ὥστε ὁ κακοῦργος δὲν ἐπρόφρασε νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ ξίφος του, καὶ ἐκλύσθη πολλὰ βήματα μακρὰν, μὲ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν ἐξωρυγμένον.

Ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν δύο ἄλλων, πρὸς τρέξας ἐκ τῶν ὀπισθεν, ἐβόησε τὸ ξίφος του εἰς τὴν ράχιν τοῦ Γιαννιού, ὁ ὁποῖος κατέπεσε καὶ ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὁ δὲ Βαλεντίνος; . . . (Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΦΗΒΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ισοφορξ ἀρχαιο λόγοι δὲν ἐσυμφῶν ἡ σά γ πῶς νὰ τὸν ὀνομάσουν, καὶ ὁ χαλκοῦς ἐφηβος μένει ἀκόμη ἀβάπτιστος. Πολλὰ ὀνόματα ἐπροτάθησαν ἕως τώρα: Ἐρμῆς, Πάρις, Περσεύς. . . ὅλα ὠραῖα, ὅλα εὐήχα, ἀλλὰ κανὲν δὲν φαίνεται νὰ του ταίριαζῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν. Καὶ ἕως ὅτου ἐξακριβωθῇ καὶ ἀποδειχθῇ ποῖον παριστάνει τὸ θαυμασιόν αὐτὸ ἀγαλμα, θὰ φέρῃ προσωρινῶς τὸ . . . ψευδώνυμον: «Ὁ Ἐφηβος τῶν Ἀντικυθήρων».

Διότι εἶνε ἐφηβος, καὶ διότι εὐρέθη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντικυθήρων. Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἱστορίαν του: σὰς τὴν ἔχω διηγηθῇ ἀπὸ πέρυσι. Ὀλίγα πράγματα ἔχω νὰ προσθέσω σήμερον: τὸ ἀγαλμα, τὸ ὁποῖον κατέκειτο εἰς τέμνα ἐπὶ δύο σχεδὸν ἔτη, συνεκολλήθη, συνεπληρώθη, ἐκαθαρίσθη καὶ ἀνεστυλώθη ὑπὸ τοῦ Γάλλου καλλιτέχνου Ἀνδρέ, ἐτοποθετήθη δὲ προσωρινῶς, μετὰ τινῶν ἄλλων κυθηραϊκῶν εὐρημάτων, εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, — εἰς τὴν Αἴθουσαν τῆς Θεμίδος, — καὶ προκαλεῖ τῶρα τοὺς θαυμασμοὺς τῶν ἐπισκεπτῶν, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται ἄθροιοι.

Ἰδοὺ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἀκόμη μίαν φορὰ τὸ Μοσεῖον, ὅπου ἔχομεν νὰ ὑπάγωμεν ἄλλους τόσον καιρὸν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν «Ἀθηναϊκῶν Περιπάτων». Καὶ σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ χάσωμεν τὸν κόπον μας. Διότι θὰ ἴδωμεν ἓν ἐξοχὸν ἔργον τέχνης, ἓν μέγα, ὠραῖον καὶ ἀριστον χαλκοῦν ἀγαλμα, ἐφάμιλλον πρὸς τὰ κάλλιστα τὰ ὁποῖα περιεσώθησαν ἐκ τῆς ἀρ-

χιότητος, παραβλλόμενον κατὰ τὴν ὠραιότητα πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους καὶ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου. Βεβαίως ἂν δὲν εἶνε ἀνώτερον ἀπὸ τὰ καλλιτεχνήματα ταῦτα, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ πολὺ κατώτερον.

Ὁ ἐφηβος ἴσταται ὀλόγυμνος ἐπὶ τοῦ βάρους του. Τὸ ἀνάστημά του ὀλίγον μεγαλτέρον τοῦ φυσικοῦ· ἡ κεφαλὴ του σχετικῶς μὲ τὰς διαστάσεις τοῦ λοιποῦ σώματος, μικρὰ ἄλλ' ὠραιότητι. Ὁ ἀριστερὸς ποὺς πατεῖ στερεῶς καθ' ὅλον τὸ πέλμα· ὁ δεξιὸς εἶνε ὀλίγον ἀνασηλωμένος καὶ πατεῖ ἐλαφρῶς διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων· διότι καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ εἶνε προτεταμένη, καὶ φαίνεται ὅτι κατὰ ἐκράτει, τὸ ὁποῖον ὁ ἐφηβος προσέφερεν ἢ ἐπεδείκνυνεν. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ, εἰς κάμψιν, στηριγμένη ἐπὶ τῆς ὀσφύος, φαίνεται ὅτι κατὰ ἐκράτει καὶ αὐτή.

Ἀκριβῶς, διότι λείπουν τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐκράτουσαν αἱ δύο χεῖρες, δὲν εἶνε γνωστὸν ποῖον παριστάνει τὸ ἀγαλμα. Καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι κάμνουν διαφόρους ὑποθέσεις. Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι παριστάνει τὸν Ἑρμῆν, κρατοῦντα διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ βαλάντιον καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ κηρύκειον. Ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε ὁ Πάρις, προσφέρων διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ μῆλον τῆς Ἐριδος, — γνωρίζετε δὲ τὴν κρίσιν τοῦ Πάριδος, — καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν τὴν ποιμενικὴν ράβδον. Ἄλλοι τέλος ὑποθέτουν ὅτι εἶνε ὁ Περσεύς, ἐπιδεικνύων τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν τὸ ξίφος.

Ποῖα ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις εἶνε ἡ βασιμωτέρα;

Μὴ περιμένετε νὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐγώ, διότι δὲν εἶμαι καθόλου ἀρχαιολόγος. Μὲ πείθουν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Σβορώνου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑπὲρ τοῦ Περσεύς, καὶ μάλιστα, ὅταν εἶδα τὸ ἀγαλμα συγκεκολλημένον καὶ ὄρθιον ἐπὶ τοῦ βάρους του καὶ προσεπάθησα νὰ το συμπληρώσω διὰ τῆς φαντασίας, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐβλέπα κηλότα τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης εἰς τὴν δεξιάν καὶ τὸ μεδουσοκτόνον ξίφος εἰς τὴν ἀριστεράν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Ἐνας ἄλλος ἀρχαιολόγος θὰ ἠμποροῦσε νὰ με πείσῃ ὅτι παριστάνει. . . ὁποῖον θέλετε! Καὶ ἂν ἤξευρα, ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὅπως οἱ ἀπογόνοί των, ἔπαιζαν χαρτοπόλεμον τὴν Ἀποκρηξί, — κατὰ τὰ Κρόνια ἢ τὰ Διόνυσια, — θὰ ἐπίστευα μὴ χαρὰ ὅτι ὁ ἐφηβος τῶν Ἀντικυθήρων παριστάνει κανένα χαρτοπολεμιστὴν, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν δεξιάν ρίπτει τὰ κομφοῖ, ἐν ᾧ μὲ τὴν ἀριστεράν κρατεῖ μίαν ὀκάρικην σακκούλαν ἀπὸ τοῦ Πάλλη καὶ Κοτζί! Ἀρκεῖ νὰ μού το ἔλεγε ὁ κ. Σβορώνος ἢ ὁ κ. Καββαδίας. . .

Ἐπιτέλους, τί μας μέλει ποῖον παριστάνει ὁ Ἐφηβος τῶν Ἀντικυθήρων!

Δι' αὐτὸ ἃς μαλώνουν οἱ ἀρχαιολόγοι. Ἡμεῖς βλέπομεν ἓνα ἐξοχὸν ἀγαλμα, ἓνα θαυμάσιον σῶμα, μίαν ὑπέροχον τέχνην. Δὲν μας ἀρκεῖ νὰ το θαυμάζωμεν; Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 76ος
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΕΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1903.

Εἰς ἐμὲ, ὅτι δὲν ἐπεριμένετε πρὸς τὴν προκήρυξιν αὐτὴν οἱ περισσότεροι, διὰ νὰ μου στείλετε τὰς Συλλογὰς σας, τὰς ὁποίας ἐκάμπετε πρὸ πολλοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν ἐλάβατε ἤδη αὐτὴν τὴν πρόνοιαν, πάλιν ἔχετε καιρὸν νὰ ἐργασθῆτε δύο σχεδὸν μῆνας. Τί ὠραῖαν συλλογὴν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ἂν ἔχη θλίψιν, ὑπομονήν, εὐφροσύνην, καὶ . . . ἂν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς «Ὁδηγίας πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων», τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν φέτος.

Ἀλλ' ἰδοὺ τέλος πάντων εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιηθῶν καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι, ἀγνοοῦντες τὸν Κανονισμόν, μοῦ ἔστειλαν Ἀσκήσεις εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἐτους, — ἄλλ' ἀνωφελῶς, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὰς δημοσιεύσω. Τώρα ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸ δικαίωμα νὰ μου στείλουν Ἀσκήσεις, καὶ ὅχι μίαν ἢ δύο, ἀλλὰ εἴκοσι μαζὶ!

Οἱ ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.— Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι, καθὼς καὶ τὰ ἀδέλφια των, ὅσα ἔχουν ψευδὸν ὄνομα, ἀλλ' ἕκαστος χωριστὰ, δηλαδὴ διὰ χωριστῆς ἰδικῆς του συλλογῆς.

2.— Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρῶτον τὸ ὑπὸ πων καὶ ἂν δημοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 15 οὔτε περισσότεραι τῶν 20.

3.— Κατὰ τὴν τελευταίαν Πνευματικὴν Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀληθές του ὄνομα:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαίω τὴν Διάπλαιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀνέγραψα ἄλλῳ, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημῶδων καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων) λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.— Ἐφ' ὅσον δημοσιεύονται — ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1903, — αἱ ἐγκυκλίαι Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, δικαιοῦται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρο-

δρομητῆς, νὰ μου καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένης ἐξ ἀντιγραφῆς. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὠρισμένη καὶ ἀποδεδειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς, καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῇ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις.

Παραδείγματος χάριν: «Καταγγέλλω» τὴν ἐν τῇ Διαπλάσει ἐ. ἐ. δημοσιευθεῖσαν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ὑπ' ἀριθ. 55, ὡς ἀντιγραμμένην ἐκ τῆς Διαπλάσεως, ἔτος 1890, τόμος 18, σελίς 32, Ἀσκήσις 17. (Ὑπογραφή.)» Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου.

5.— Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομήν των Βραβεύων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις, ἀλλὰ καὶ θὰ φαιρῇται ἵσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων. Παράδειγμα: Ἄν τοῦ Α ἐνεκρίθησαν 18 Ἀσκήσεις καὶ ἐδημοσιεύθησαν 10, ἐξηλεγχθησαν ὅμως 4 ἐξ αὐτῶν ὡς κλοπιμαῖαι, εἰς τὰ ἀποτελέσματα θὰ σημειωθῶν μόνον 12, διότι ἐκ τῶν 18 θὰ φαιρῇται αἱ 3 κλοπιμαῖαι καὶ 3 ἀκόμη ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων, τὸ ὅλον 6.

6.— Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσην τὸ δυνατόν πλήρη· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου εἶδους τῶν συνήθως δημοσιευομένων εἰς τὴν Διάπλαιν, καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεύονται αὐταὶ εἰς τὸ φύλλον. Οὕτως ὁ Διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλτέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας, παρὰ ἐάν ἤρκετο εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων.

7.— ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραγώνου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς Ἀσκήσεως ἄνευ τῶν λύσεων ἀποκλείονται.

8.— Ὅσοι ἐκ τῶν Διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἱ ἂν δὲ ποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν. Ἡ δὲ παράλειψις τοῦ ψευδωνύμου θὰ σημαίνει, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν μὲ τὸν ὀνόμα των.

9.— Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μέγαν τετραγώνον (χωρὶς δηλαδὴ νὰ τσακίζεταὶ τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου τῆς γραφῆς). Χειρόγραφ μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλθῖ.

10.— Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 76ον

Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1902. (Εἰμπορεῖτε νὰ τὸς στείλετε ὡς χειρόγραφα, ὑπὸ ταινίαν, ἐπὶ συστάσει, πληρόνους μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά.)

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε'. Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, περὶ Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΡΑΔΕΙΣΗΣ ΚΑΦΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβευθεὶς

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Τοῦ μερινοῦ τοῦ Κόσμου» εἰς τὸν 72ον Διαγωνισμόν Δηγήματος.

[¹ 18ε φυλλ. 28, σελ. 219.]

ΣΤΟ «ΠΤΗΝΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ»

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀντωνίου Κ. Κυριακίδου.

Ἐστὸ γλυκοχάραμ' ἀρχισε
Τοῦ βίου του νὰ ψάλλῃ
Καὶ τῆς ψυχῆς του νὰ σκορπᾷ
Τὰ κάλλη τὰ κρυμμένα,
Ὅπως σκορποῦνε τὴν αὐγὴ
Στοῦ κάμπου τὴν ἀγκάλῃ
Τὸ πρῶτο μῦρό τους τ' ἀγνό,
Τὰ ἀνθη τὰ παρθένα.

★

Ἀχ! δὲν ἐταίριαζε ἑστὴ γῇ
Ὁ ἄγγελος νὰ ψάλλῃ. . .
Κ' ἐπέταξε ἑστὸν οὐρανόν,
Μὲ τὰλλα τάγγελοῦδια,
Γύρω ἑστὸ θρόνον τοῦ Θεοῦ
Νὰ ἐναρχίσῃ πάλι
Μ' ἑναν οὐράνιον σκοπὸ
Τὰ ὠραῖά του τραγούδια.

ΑΡΙΑΔΝΗ Μ. ΚΟΥΠΠΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἀρκετὰ χαρίεσσα ἡ μήτηρ, μὲ ἀνοιχτὴν καὶ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν, μὲ βλέμμα ἐκφράζον μεγάλην στοργήν, μὲ δδόντας συμμέτρους καὶ ἐκτάκτου λευκότητος, καί, — μήπως ἡ φιλαρέσκεια δὲν εἶνε κοινὸν γνώρισμα ὄλων τῶν ἀτόμων τοῦ ἀσθενοῦς φύλου; — μὲ ἄνθη καὶ φύλλα εἰς τὴν κόμην, καθὼς καὶ μὲ λανθάνοντα καὶ ἐλεφαντόδοντα, λεπτομέρεια ὁλωςδιόλου ἀνεξήγητος...

Ἐν γένει, ἡ νεαρὰ αὐτὴ Βάγδισσα ὑπενθύνει τὸν γυναικεῖον τύπον τῶν Κάφρων, μὲ τοὺς στρουγγύλους καὶ τορευτοὺς τῆς βραχίονας, μὲ τοὺς λεπτοὺς καρπούς τῶν χειρῶν, μὲ τὰς παχουλὰς χεῖρας καὶ μὲ τοὺς μικροὺς πόδας, τοὺς ὁποίους πολλαὶ Εὐρωπαῖαι θὰ ἐφθύνουν. Μέγα μέρος τοῦ σώματός της ἐκάλυπτεν ὕφασμα φυτικόν, ἐσφιγμένον εἰς τὴν ζώνην. Εἰς τὴν λαιμόν της ἐκρέματο τὸ μεταλλιον τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν, ὁμοῖον μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ τὸ τέκνον της.

Ἀδύνατον νὰ συνειλήσουν μὲ τὸν Λό-Μάϊ καὶ τὴν Λά Μάϊ, πρὸς μεγάλην δυσἀρέσειαν τοῦ Τζὼν Κόρτ. Ἀλλ' ἦτο φανερόν ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ πρωτογενεῖς προσεπάθουν νὰ ἐκπληρώσουν ἀπέναντι τῶν ξένων ὅλα τὰ καθήκοντα τῆς βαγδδικῆς φιλοξενίας.

Ὁ πατὴρ προσέφερε μερικοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἀπὸ μίαν σάνιδα, — αἱ σάνιδες ἐκεῖναι, αἱ καρφωμένα εἰς τὸν τοίχον, ἀνεπλήρουν τὰ τραπέζια καὶ τὰ ἐρμάρια, — ἦσαν δὲ οἱ καρποὶ οὗτοι ἐκ τῶν λεγομένων μα τ ο φ ἔ, εὐγεστοὶ κόκκοι, παραγόμενοι ἀπὸ ἓν εἶδος κισσοῦ.

Οἱ ξένοι ἐδέχθησαν τὰ μα τ ο φ ἔ καὶ ἔφαγαν μερικὰ πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῆς οἰκογενείας τοῦ Λό-Μάϊ.

Καὶ τότε ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ὁρθότητα τῶν παρατηρήσεων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἦδη γίνῃ πρὸ πολλοῦ: ὅτι δηλαδὴ ἡ βαγδδικὴ γλῶσσα, ὅπως αἱ γλῶσσαι τῆς Πολυνησίας, παρουσιάζουν μεγάλας ὁμοιότητας μὲ τὸ παιδικὸν βαττάρισμα, — καὶ τοῦτο ἦγαγε τοὺς γλωσσολόγους νὰ ἰσχυρισθῶν, ὅτι ὑπῆρξε δι' ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος μακρὰ περίοδος φωνηέντων, προγενεστέρα τοῦ σχηματισμοῦ συμφῶνων. Τὰ φωνήεντα ταῦτα, συνδυαζόμενα ἐπ' ἀπειρον, παράγουν ἡχοὺς ποικιλοτάτους, π: χ: ο ρ ι, ο ρ ι ο ρ ι, ο ρ ο, ο ρ ο ο ρ α, ο ρ ο υ ρ ν α, κτλ... Τὰ καθαυτὰ σύμφωνα εἶνε τὸ κ, τὸ τ, τὸ π, ρινοπρόφερτα δὲ τὸ νγκ καὶ μ. Μόνον μὲ τὰ φωνήεντα χ α, ρ α, σχηματίζεται μεγάλη σειρά λέξεων, αἱ ὁποῖαι, χωρὶς τὴν βοήθειαν πραγματικοῦ συμφῶ-

νου, ἀποδίδουν ὅλας τὰς ἐννοίας καὶ پاڼي-ζουν ὅλον ὀνομάτων, ἀντωνυμιῶν, ρημάτων κτλ. (*)

Εἰς τὴν συνομιλίαν τῶν Βάγδδων τούτων, αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀπαντήσεις ἦσαν σύντομοι, δύο ἢ τρεῖς λέξεις, καὶ αἱ λέξεις αὗται ἤρχίζον σχεδὸν ὅλοι ἀπὸ τὰ γράμματα νγκ, μγκοῦ, μσ, ὅπως καὶ εἰς τὴν κογιγκὴν γλῶσσαν. Ἡ μήτηρ ἐφαίνετο ὀλιγώτερον εὐγλωττος ἀπὸ τὸν πατέρα, καὶ πιθανόν, ἡ γλῶσσά της δὲν εἶχεν, — ὅπως αἱ γυναῖκες αἱ γλῶσσαι τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου, — τὴν χάριν νὰ κάμῃ δώδεκα χιλιάδας στροφὰς εἰς τὸ λεπτόν.

Σημειωτέον ἐπίσης, — τοῦτο ἔκαμιν ἰδιαιτέρως ἐντύπωσιν εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ, — ὅτι μερικαὶ κογιγκαὶ καὶ γερμανικαὶ λέξεις, τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο οἱ πρωτογενεῖς αὐτοί, ἀπέδαινον σχεδὸν ἀγνώριστοι ἔνεκα τῆς προφοράς. Ἐν γένει εἶνε πιθανόν, ὅτι τὰ ὄντα αὐτὰ δὲν εἶχον ἰδέας εἰμῇ ὅσας ἐχρειάζοντο διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, καὶ λέξεις ὅσας ἐχρειάζοντο διὰ νὰ τὰς ἐκφράζω. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὁρησκευτικοῦ αἰσθηματος, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ καὶ εἰς τοὺς κατωτέρους ἀγρίους, καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποῖου οἱ Βάγδδοι δὲν ἐφαίνοντο κατεχόμενοι, ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ βέβαιον, ὅτι εἶχον τοῦλάχιστον τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης, τῆς στοργῆς. Δὲν εἶχον διὰ τὰ τέκνα τῶν ἀπλῶς τὸ φίλτρον ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου καὶ τὰ ζῶα δὲν στεροῦνται ἐφ' ὅσον αἱ φροντίδες τῶν εἶνε ἀναγκαῖαι πρὸς διατήρησιν τοῦ εἶδους, — ἀλλὰ τὸ αἰσθημὰ τῶν διετηρεῖτο καὶ πέραν τῆς πρώτης ἡλικίας, ὡς ἀπεδείκνυνεν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς πρὸς τὸν Λό-Μάϊ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡδὴ ἀρκετὰ μεγάλος. Ἀλλως τε ἡ ἀμοιβαίότης ὑφίστατο. Ἐβλεπέ τις ἀνταλλαγὴν ὥσπερ πατρικῶν καὶ υἱικῶν. Ἄρα οἰκογένεια ὑπῆρχεν.

Ἀφ' οὗ ἔμειναν ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὴν καλύβην ἐκείνην, ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐξήλθον, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Λό-Μάϊ καὶ τοῦ τέκνου του. Ἐπείστροφον οὕτω εἰς τὴν καλύβην, ὅπου εἶχον ἐγκλεισθῇ καὶ ὅπου θὰ διέμενον... ἐπὶ πόσον;... Πάντοτε ἡ ἐρώτησις αὕτη, τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ λύσουν μόνοι των.

Ἐκεῖ ἀπεχαιρετίσθησαν. Ὁ ἀγαθὸς Λό-Μάϊ ἐννηγκαλίσθη ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν μικρὸν Λάγκαν, καὶ ἔτεινεν, ὅχι βέβαια τὸν πόδα του ὅπως θὰ ἔκαμινεν ἑνας σκύλος, οὔτε τὴν χεῖρά του ὅπως θὰ ἔκαμινεν ἑνας ἐν ἐβίῳ ὀλιγώτερον τοῦ Μάξ Οὐμπέρ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Νγκάλα, καὶ ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, θὰ τὸ ἔκαμινεν.

Μόνον ὁ Τζὼν Κόρτ ἐξεδήλωνεν ὀλιγώτερον ἀνυπομονήν. Ἐπεθύμει πολὺ νὰ μελετήσῃ τοὺς πρωτογενεῖς τούτους, (*) Ὁ ἀναγνώστης ἔχει ὑπ' ὄψιν τοῦ βεβαίως, ὅτι ὁ συγγραφεὺς, ὁμιλῶν ἐνταῦθα περὶ φωνηέντων καὶ συμφῶνων, δὲν ἐννοεῖ τὰ φωνήεντα καὶ τὰ σύμφωνα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Σ. τ. Μ.

Οὐμπέρ ἐθλίψαν μὲ περισσοτέραν προθυμίαν ἀπὸ τὸν Κάμην.

— Ἀγαπητέ μου Μάξ, εἶπε τότε ὁ Τζὼν Κόρτ, εἰς τῶν μεγάλων σας συγγραφέων ἰσχυρίσθη, ὅτι μέσα εἰς κάθε ἀνθρώπον ὑπάρχουν δύο: ὁ «ἐγὼ» καὶ ὁ «ἄλλος». Ἐ, λοιπόν! εἶνε πιθανόν ὅτι ἑνας ἀπὸ τοὺς δύο λείπει ἀπὸ τοὺς πρωτογενεῖς αὐτοὺς...

— Καὶ ποῖος, Τζὼν;...

— Ὁ «ἄλλος» βέβαια... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, διὰ νὰ τοὺς σπουδάζωμεν κατὰ βάθος, ἔπρεπε νὰ ζήσωμεν μαζί των ἐπὶ ἔτη!... Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ φύγωμεν...

— Τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα! καὶ ποῖος ξεῦρε μήπως ὁ βασιλεὺς Μέλσο-Τάλα-Τάλα θελήσῃ νὰ μᾶς κάμῃ αὐλικούς του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΤΡΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΣΠΟΥΔΗΣ

Καὶ τώρα, πόσον καιρὸν ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ θὰ ἔμεινον εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο;...

Θὰ ἐπῆρχτο ἄρα γε κανὲν περιστατικόν, νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν, ἡ ἵποια δὲν ἔπαυε νὰ εἶνε ἀνησυχαστικὴ;

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φύγουν, διότι τοὺς ἐπέβλεπον πολὺ. Καὶ ἄλλως τε, ἂν κατάρθωναν νὰ δραπέτεύσων, πῶς θὰ ἡμποροῦσαν, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀδιὰ-πέραστον ἐκεῖνο μέρος τοῦ Μεγάλου Δάσους, νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐξοδὸν καὶ νὰ συναντήσουν τὸ ρίον Γιοχάουζεν;...

Ὅσον καὶ ἂν τὸ ἐπεθύμει καὶ τὸ ἐπέζητει, ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἔδλεπε τώρα ὅτι τὸ «ἐκπληκτικόν» ἔχανε τὸ θεληγνῆρα του, παρατεινόμενον. Ἦρχισε μάλιστα ν' ἀνυπομονῇ περισσοτέρον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πότε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Οὐμπάγκην, πότε νὰ φθάσουν εἰς τὴν Λιμπρεβίλιν, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδεμίαν βοήθειαν ἔπρεπε νὰ περιμένουν.

Ὁ ὁδηγὸς πάλιν ἦτο ἔξω φρενῶν μὲ τὴν κακοτυχίαν αὐτήν, ἡ ἵποια τοὺς ἐρριψεν εἰς τοὺς... πόδας, — διότι κατὰ τὴν γνώμην του ἦσαν πόδες, — τῶν κατωτέρων αὐτῶν ὄντων. Δὲν ἀπέκρυπτε τὴν ἀπέχθειαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνεον, διότι δὲν διέφερον ἐπαισθητῶς ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Κάμης ἠσθάνετο διὰ τοῦτο ἓν εἶδος ἐνστίκτου ζηλοτυπίας, τὴν ὁποίαν δὲν ἐνόει μὲν αὐτός, ἀλλ' οἱ δύο φίλοι τὴν ἀντελαμβάνοντο καλλιώς. Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι δὲν ἐβιάζετο ὀλιγώτερον τοῦ Μάξ Οὐμπέρ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Νγκάλα, καὶ ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, θὰ τὸ ἔκαμινεν.

Μόνον ὁ Τζὼν Κόρτ ἐξεδήλωνεν ὀλιγώτερον ἀνυπομονήν. Ἐπεθύμει πολὺ νὰ μελετήσῃ τοὺς πρωτογενεῖς τούτους,

νὰ σπουδάσῃ καλῶς τὰ ἦθη των, τὸν βίον των ὑπ' ὅλας τὰς ἐπὶφεις, τὸν ἐθνολογικόν των χαρακτήρα, τὴν ἠθικὴν των καταστάσιν, νὰ μάθῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἐπλησιάζον ἡ ἀρίστα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἤρχον μερικαὶ ἐδδομάδες. Ἀλλ' ἡδύνατο κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἡ διαμονὴ των παρὰ τοῖς Βάγδοις δὲν θὰ παρετείνετο περισσότερον, — ἐπὶ ἔτη ἴσως;... Καὶ ποῖα θὰ ἦτο ἡ λύ-

σις τῆς ἐκπληκτικῆς αὐτῆς περιπετείας; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἐφαίνοντο ἀπειλούμενοι ἀπὸ κακομεταχειρίσιν. Ἀναμφιβόλως, οἱ κάτοικοι τοῦ δρυμοῦ ἀνεγνώριζαν τὴν διανοητικὴν ὑπεροχὴν τῶν αἰχμαλώτων των. Ἐξ ἄλλου, ἦτο παράδοξον, ὅτι οὐδέποτε ἐδείξαν ἐκπληξιν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἀντιπροσώπων τούτων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους...

(Ἐπεταὶ συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Μιά μέρα, ἦλθαν κάτι κακοὶ ἄνθρωποι ἐστὸ χωριό, καὶ πήραν ἕνα σωρὸ ἀρνάκια ἀπὸ τὸ μανδρί.

Ὁ Γιάννης ἀπορεῖ πολὺ, πῶς ὁ πατέρας του ἀφίνει τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους νὰ πέρνουν ἔτσι τὰρνάκια.

— Μὰ τί εἶνε αὐτοί; γιατί μᾶς τὰ πέρνουν; ρωτᾷ τὴν ἀδελφή του.

— Εἶνε χασάπιδες ἀπὸ τὴ χώρα ἀπάντᾳ ἡ Μάρω. Καί τα πέρνουν γιὰ νὰ τα σφάζουν.

Νὰ τα σφάζουν; Φαντασθῆτε πὰ τὸ θυμό, τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Γιαννάκη. Τοῦ ἔρχονται δάκρυα καὶ σφίγγει τοὺς γρόθους του.

— Ἀχ καὶ νὰ ἦμουν πιδὸς μεγάλος! ἄχ καὶ νὰ ἦμουν πιδὸς δυνατός! θὰ τοὺς ἐδείχνα ἐγὼ! λέγει.

Ἡ Μάρω προσπαθεῖ νὰ του δώσῃ νὰ καταλάβῃ, ὅτι αὐτό που γίνε-ται, εἶνε ἀ ν ἄ γ κ η νὰ γίνῃ. Δὲν μποροῦν, λέγει, νὰ κρατήσουν ὅλα τὰ ἀρνάκια, γιατί εἶνε παρὰ πολλὰ, καὶ δὲν θὰ εἶχαν τί νὰ τοὺς δώσουν νὰ φάγουν, καὶ θὰ φοβοῦσαν ἀπὸ τὴν πείνα. Τὰ πωλοῦν λοιπὸν τὰ μισὰ ἐστὺς χασάπιδες, πέρνουν λεπτά, καὶ κρατοῦν τὰ ἄλλα μισὰ γιὰ νὰ τα ἔχουν. Καὶ νὰ, γι' ἀγάπη του κρατοῦν καὶ τὸν Ἀσπρούλη...

Ὁ Γιαννάκης τάκούει τὰ σωστά λόγια, τὰ παραδέχεται, ἀλλὰ μολον-τοῦτο εἶνε ἀπαρηγόρητος. Τὰ καίμενα τὰρνάκια, ποῦ τα πήραν γιὰ νὰ τα σφάζουν!... Πῶς τα λυπᾶται!

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Πλησίον εἰς τὸ χωρίον Βλακεμβούργον, εἰς τὸ δουκάτον τῆς Βρουναβίχης, ὑφύονται τὸ ὑψηλὸν βουνὸν Ῥάμπεργκ, ἐν ᾧ τὰ ὑψηλότερα βουνὰ τῆς Γερμανίας. Ὀλοτρόγυρα, ὅσον φθάνει τὸ βλέμμα, εἰς περιφέρειαν ἑκατὸν λευγῶν, ἐξαπλύνεται ἐν πανόραμα μεγαλοπρεπέστατον. Πόλεις, ἐξοχαί, πεδιάδες, κοιλάδες, βουνά, φαίνονται τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ῥάμπεργκ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων φαίνονται ὡσάν παιγνιδάκια παιδιῶν.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, εὐρίσκονται πολλοὶ μεγάλοι βράχοι γρανίτου, σωρευμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον. Ὁ λαὸς τοὺς ὀνομάζει «Μύλον τοῦ Διαβόλου» τὸ ὄνομα δὲ αὐτὸ ἐδόθη εἰς τὰς μεγάλας αὐτὰς πέτρας ἀπὸ μίαν παλαιὰν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ.

Κάτω εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ῥάμπεργκ, εἰς τὴν κοιλάδα, κατοικοῦσεν ἄλλοτε ἕνας μυλωνᾶς, ὁ ὁποῖος ὡς μόνον τοῦ πλοῦτον εἶχεν ἕνα παλαιὸν μύλον καὶ πολλὰ παιδιά.

Ὁ μύλος ἦτο χωμένος εἰς μίαν κοιλότητα τοῦ βουνοῦ, ὥστε ὁ ἀνεμος πολὺ σπανίως ἐγυρνοῦσε τὰς φτεροῦγές του.

Οἱ ἄλλοι μύλοι, τριγύρω, ἡμέρα νύκτα ἐδούλευον· καὶ ἐν ᾧ οἱ κύριοί των καθημέρα ἐπλούτουσαν, ὁ καίμενος ὁ μυλωνᾶς ἐγένετο δολοῦνα πειδὶ πτωχὸς καὶ πειδὶ κακόμοιρος.

— Δὲν νοιώθω, ἔλεγε ἀκατάπυστα μὲ ἀναστεναγμούς, γιατί οἱ γονεῖς μου ἤλθαν κ' ἐκτίσαν τὸν μύλον τοὺς εἰς αὐτὴν τὴν γωνιά. Γιατί δὲν τὸν ἐκτίσαν ὑψηλὰ εἰς τὸ βουνό;

Ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ παράπονά του, ὁ μύλος ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του, μὲ φτερούγες ἀκίνητες· καὶ τὰ παιδιά ἐζήτουσαν ψωμί.

Ἐνα βράδυ, ποῦ ὁ μυλωνᾶς λυπημένος ἐτριγυροῦσεν εἰς τὴν πεδιάδα, ἐξαφνα, δίχως νὰ τὸ ἐννοήσῃ, εὐρέθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ῥάμπεργκ. Ὁ ἀνεμος ἐστροβίλιζεν εἰς τὸν ἀέρα τὰ κίτρινα φύλλα, τὰ σύννεφα ἔφευγαν μὲ γρηγοράδα, καὶ μέλις ἄφιναν καιρὸν εἰς τὸ φεγγάρι νὰ φανῇ μέσα ἀπὸ τὰς σχισμάδας των. Ἦταν καιρὸς κατάλληλος διὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα μύλον, καὶ ὁ μυλωνᾶς ἐσυλλογίζετο πάλιν ὅπως πάντα.

— Τί δυστυχία! γιατί νὰ μὴν τὸν ἔχουν κτίσῃ ἐδὼ τὸν μύλον μου;

— Ἀλήθειαι, ἀπεκρίθη μία φωνὴ ἀπὸ 'πίσω του· θὰ ἦταν πολὺ ωραία.

— Τί λές; ἡρώτησεν ὁ μυλωνᾶς παρατηρήσας ὀπίσω του ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ὄχι μακρὰν ἀπ' αὐτόν.

— Λέγω ὅτι ἂν τοὺς κατέβαινε νὰ κτίσουν ἐδὼ τὸν μύλον σου καὶ ὄχι κάτω

εἰς τὴν κοιλάδα, θὰ 'δούλευε μᾶλλον καὶ τὰ παιδιά σου δὲν θ' ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν πείναν.

Ὁ μυλωνᾶς ἀνατριχίασε.

— Μὲ γνωρίζεις; εἶπεν εἰς τὸν ξένον. — Βέβαια· ἔξυρω μάλιστα καὶ κάμνω καὶ μύλους.

— Κάμνεις μύλους;

— Ναί, καὶ εἰμπορῶ νὰ σοῦ κάμω ἕνα πολὺ καλλίτερον ἀπὸ ὅλους ὅσοι εἰνε ἐδὼ τριγύρω.

— Δὲν ἔχω λεπτὰ, εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ μυλωνᾶς.

— Αὐτὸ δὲν πειράζει, ἀπεκρίθη ὁ ξένος χαμογελῶν μὲ πονηρίαν· δός μου μονάχα ἐνέχυρο τὴν ψυχὴν σου, καὶ δώδεκα χρόνια ὅποια δουλειὰ κ' ἂν κάμνης θὰ κερδίξῃς· θὰ γίνῃς πλουσιώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς γείτονάς σου.

Ὁ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὰ νύχια. Ἐνόησε ποῖον εἶχεν ἐμπρὸς του. Ἐν τούτοις, ἡ ἰδέα ὅτι δώδεκα χρόνια εἰμποροῦσε νὰ εἶνε εὐτυχής, τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἐφαντάζετο τὰ παιδιά του πλούσια καὶ εὐτυχῇ.

— Καὶ τί ἐγγύησιν θὰ ἔχω ἐγὼ ὅτι εἶνε ἀληθινὰ ὅσα μοῦ λέγεις; ἡρώτησε μὲ δειλίαν.

Ὁ ξένος ἐγέλασε τόσο παραξένα καὶ τόσο δυνατὰ, ὥστε ὅλον τὸ δάσος ἀντήχησεν.

— ὦ! ὦ! εἶπε, σὺ γράψε μονάχα τὸ ὄνομά σου ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ χαρτί, καί, πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ ἰδῇς εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἕνα μύλον, ποῦ παρόμοιον δὲν εἶδες ποτέ σου, ἕνα μύλον ποῦ θὰ δουλεύῃ μέρα νύκτα. εἴτε φυσᾷ ἀέρας εἴτε δὲν φυσᾷ, μ' ἕνα λόγον, μία μηχανὴ ποῦ θὰ τὴν θαυμάζουν ὅλοι καὶ θὰ εἶνε 'δική σου, κτήμά σου.

— Ἀλλοίμονον! τί νὰ τὸν κάμω τὸν μύλον; Δὲν ἔχω λεπτὰ νὰ ἀγοράσω σιτάρι. Μὰ σὺ τί θὰ κάμῃς γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃς εἰς μίαν νύκτα;

[Ἐπεται τὸ τέλος]
(Andersen) ΔΙΔΙΜΙΟΣ ΕΙΗΡΜΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τοῦ Κουφιοκεφαλᾶκος πρὸς τὴν Διάπασιν:

« Ἀγαπητὴ μου Διάπασις, « Καίρω πολὺ ποῦ ἔγινα κ' ἐγὼ συνδρομητὴς σου. Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ γινώσκατά σου, προπάντων δὲ ἡ ἀλληγογραφία. Δὲν θὰ σοῦ γράψω ὅμως τακτικά, διότι... εἰμὶ ταπεινός. »

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ

Τὸ Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς θέλει νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι μίαν θύραν, ἀλλὰ δὲν φθάνει.

Τὸ Κεντρί, ὑποχρεωτικῶς τῶν:

— Στάσου νὰ σε σηκώσω.

Τὸ Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς (μετὰ τὴν πρᾶξιν):

— Εὐχαριστῶ· ἀλλ' ἂς τρέξωμεν τώρα διότι θάνοϊζον.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γλαυκοπύλου [ΕΕ]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Γρήφος Παραστατικός. — Χωρίζομεν μίαν φράσιν εἰς ἴσους, ἀποτελοῦντας ἄλλας λέξεις, ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθογραφίας, καὶ ἀντὶ τὰς γράφωμεν ἀπλῶς κατὰ σειρὰν, ἢ νὰ τὰς ζωγραφίσωμεν, ἢ νὰ τὰς παραστήσωμεν ἄλλως, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ἄλλου Γρήφου, — τὰς ὀρίζομεν αἰνιγματωσικῶς ἢ τεχνολογικῶς.

Παράδειγμα: «Ἐστὶν ἡ φράσις: «Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσῃς. Αὕτη δύναται νὰ χωρισθῇ, μὴ τηρουμένης τῆς ὀρθογραφίας, εἰς τὰς ἑξῆς λέξεις: «Ὁ! Σῆμ, Ἰσις, αἶ, τε, Ρώμη, Πῆ, εἰ, σῆς. Τὰς λέξεις ταύτας ὀρίζομεν κατὰ σειρὰν οὕτω:

«Ἐπιρῶνμη. — Ἰτίς τοῦ Νῶε. — Θεότης αἰγυπία. — Ἀρβὺν πληθυντ. — Σύνδεσμος συμπλεκτικός. — Πρωτεύοντα ευρωπαϊκή. — Γράμμα. — Σύνδεσμος δυνητικός. — Τετραπόδιον.»

Ὁ λύτης πρόκειται νὰ μακτεῦσιν τὰς λέξεις ταύτας, καὶ διὰ τοῦ ἴσου των νὰποτελέσῃ τὴν ζητούμενην φράσιν.

Συνήθως οἱ ὀρίσμοι τῶν λέξεων γράφονται ἐν τὸς πίνακος διηρημένους εἰς τετραγωνίδια. Ἀλλ' ἀπλοῦστερον καὶ συντομώτερον, εἶνε νὰ γράφονται ὅπως τοὺς ἔγραψα ἀνωτέρω.

Γρήφος ἐν μεταφράσει. — Ὁ ἴδιος μὲ τὸν Παραστατικόν, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ νὰ ὀρίζομεν τὰς λέξεις, τὰς μεταφράζομεν εἰς τὴν ὁμιλιώμενην.

Παράδειγμα: «Ἀς λάβωμεν τὴν φράσιν: «Ἡ Ἀσία εἶνε ἡπειρος. Αὕτη δύναται νὰ χωρισθῇ εἰς τὰς ἑξῆς λέξεις: «Ἰα, σοί, αἶ, νέοι, πῆρ, ὡς. Τὰς μεταφράζω ἐκ τῆς ἀρχαίας εἰς τὴν ἀπλὴν:

«Μενεῖδες, — εἰς σέ, — πάντοτε, — νηοί, — φωτιά, — σάν.»

Ὁ λύτης τὰς ἀντιμεταφράζει ἐκ τῆς ἀπλῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν, καὶ εὐρίσκει τὴν φράσιν τοῦ Γρήφου.

Γρήφος Ἀλγεβρικός. — Διὰ νὰ ὁμοιάσῃ ὁ Γρήφος οὗτος, πράγματι μὲ ἀλγεβρικὴν παράστασιν, πρέπει μερικαὶ τοῦ λέξεις (ἡ ἡμέτερα λέξεων), νὰ ἔχουν ὡς ἀριθμοί, (π.χ.: ἑξῆς—6, 1, ἐνδύ—1, 2, κτλ.) Ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι τοῦ λέξεις ὑπάρχει τρόπος νὰ παρασταθῶν ἀλγεβρικῶς διὰ προσθέσεως καὶ ἀφαιρέσεως. Τὸ παράδειγμα θὰ σὰς διαφωτίσῃ.

Ἐστὶν ἡ φράσις: «Ἐνδύομαι δι' ἐνδύματων. Τὴν παρίστανω ὡς ἑξῆς:

1+2+με+(2-0)+1+(2-0)+(με+θη+των)-θη.

Ἀναγινώσκω: «Ἐν+δύ+με=Ἐνδύομαι Δύο-0=δύ...=δύ.»

Ἐν+(δύ-0)=δύ+με+θη+των-θη=ἐνδύματων.

Τὸ ὅλον: «Ἐνδύομαι δι' ἐνδύματων.

Σύνθετα Εἶδη. — Δύο λέξεις ἀκόμη περὶ τῶν Συνθέτων Εἰδῶν. καὶ τελειώνομεν. Δύναται τις κάλλιστα νὰ συνδυάσῃ δύο ἢ τρεῖς, διάφορα εἶδη Ἀσκήσεων, καὶ νὰποτελέσῃ μίαν, Παραδειγματικῶς χάριν: Δύναται νὰ συνδυασθῇ ὁ Γρήφος μετὰ τῆς Ἀκροστιχίδος: (δηλαδή ἡ λύσις τοῦ Γρήφου νὰ εἶνε λέξεις, τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν ἄλλην λέξιν.) Ἡ ἡ Ἀκροστιχὶς μετὰ τοῦ Φωνηεντολίπου: (τὰ ἀρχικά δηλαδή ἢ τὰ μεσαῖα τῶν ζητούμενων λέξεων, νὰποτελοῦν φράσιν φωνηεντολίπου, τῆς ὁποίας νὰ ζητήται ἡ λύσις.) Ἡ ἀκόμη τὸ Μαγικὸν Γράμμα μετὰ τῆς Ἀκροστιχίδος (αἱ ζητούμεναι δηλαδή νέαι λέξεις, νὰποτελοῦν διὰ τῶν ἀρχικῶν ἢ ἁλλων αὐτῶν στοιχείων, ἄλλην ἢ ἄλλας λέξεις) κ. κ.

Ἄλλ' εἰς τοὺς συνδυασμοὺς τούτους οἱ Συνθέται πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φειδωλοὶ καὶ πολὺ προσεκτικοί, ὥστε αἱ Ἀσκήσεις των νὰ μὴ κα-

ταντοῦν τόσο ἐκτενεῖς ὥστε νὰ μὴ εἶνε εὐκόλως νὰ δημοσιευθῶν. καὶ τόσο πολὺ ὀλοκοί, ὥστε νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ λυθῶν.

Καὶ τελειώνω μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπα πολὺ ἄλλως: ὅτι προτιμῶ πάντοτε τὰς ἀπλᾶς καὶ συντομῶς Ἀσκήσεις, ἀρκεῖ νὰ εἶνε πρωτότυποι, ἀκριβεῖς καὶ εὐνεεῖς.

(Τέλος)

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΙΠΑΘΜΑ

Σὰς ὑπεθυμίζω, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξειπαθματος λήγει τὴν 31 Ὀκτωβρίου. Λοιπὸν, ὅσοι ἔχετε ἐγγράφην συνδρομητὰς καὶ δὲν τοὺς ἐστελεῖτε ἀκόμη, πρέπει νὰ τοὺς στείλετε μέχρι τῆς προσεχούσης Πέμπτης, διὰ νὰ μὴ χάσεται τὸ δικαίωμά σας. Ἐγὼ, ὅπως ἔχω ποτε, θὰ περιμένω μερικὰς ἡμέρας ἀκόμη, μήπως τυχὸν καθυστερήσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καμμία ἐπιστολή. Περί τούτου θὰ με διαφωτίσῃ ἡ ταχυδρομικὴ σφραγίς.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Ὁ κ. Φαίδων (Γρηγόριος Ξανόπουλος) μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ δημοσιεύω τὴν ἑξῆς δήλωσιν:

«Ὅτι λυπεῖται πολὺ, διότι αἱ ἀσχολίαι τοῦ δὲν τῷ ἐπέτρεψαν ἀκόμη νὰ συμπληρώσῃ τὸν Β' τόμον τῶν «Διηγημάτων» του, καὶ ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς του διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν βραδυτέα.

«Ὅτι τὰ Διηγήματα θὰ ἐκδοθῶν ἀφ'εὐκτως, καὶ οἱ συνδρομηταὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν.

«Ὅτι, διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν προθυμίαν των, καὶ μὲ τὸν Β' τόμον τῶν «Διηγημάτων» θὰ στείλῃ ὡς δῶρον καὶ ἕνα ἄλλο βιβλίον ἰδικόν του μὲ διηγήματα — ἀξίας μᾶς δραχμῆς, — πρὸς ὅλους τοὺς ἐγγραφεύτας καὶ προσληφθέντας ἤδη συνδρομητὰς του.

«Ὅραϊν πρότασιν μοῦ κάμνει σήμερον τὸ ἐξυπνότατον Σερπαντεν: Νὰ τοῦ φανερῶσω, λέγει, τὸ ὄνομα τῆς Ἑκάτης καὶ... καὶ... νὰ μοιράσωμεν τὴν σοκολάτα! Εἶνε ἀνάγκη τώρα νὰ σὰς εἴπω, ὅτι τὸ Σερπαντεν μοῦ ἀστείνεται: Τσιριμπιμπίμ (★) ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς.

Σοῦ ἐστὶν τὸ βραβεῖον, μικρὸν μὲν Μιθριδάτη. «Ἐλα λοιπόν, κάμε γρήγορα νὰ μεγαλώσῃ, νὰ ξεπαθῶσῃς καὶ μόνος σου, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ καλοῦ μπαμπά.

«Ἀλλοπρόσας [4Ε], ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο χαριτωμένους ἐπιστολάς σου, ἐκείνην ὅπου μοῦ περιγράφεις μίαν ἐκδρομὴν, καὶ τὴν ἄλλην διὰ τῆς ὁποίας μοῦ μεταδίδεις τόσα εὐχάριστα νέα. Φαντάζομαι τί λαμπρὰν συντροφίαν θὰ κάμνεται μὲ τὴν Ζαππίδα! Ἀφ' οὗ καὶ ὁ γραφικὸς σὰς χαρακτὴρ ὁμοιάζει τὸσον, ὥστε πρέπει νὰ κυττάω καλὰ τὴν ὑπογραφήν, διὰ νὰ ἰδῶ ποίας εἶναι τὸ γράμμα.

Τί πλημυρὴ ἐρωτήσεων εἶνε αὐτὴ, Ζαππὶς! Εὐτυχῶς, ποῦ εἰς τὰς περισσοτέρας εἰμπορῶ νὰ παντήσω μ' ἕνα ναί, καὶ εἴτι εἰμαι σύντομος. Τὸ Ἀθρόον βραβεῖον δὲν ἀποκλείει τὸ Δ'. οὐδὲ ἡτοιχία Διαγωνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ Πρῶτον Βραβεῖον (ἐκτὸς τοῦ τῶν Εὐσήμων) ἀποκλείει τὸ Ἀθρόον.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὀρίσω τίποτε, Σιρ-Λά-Φα-λουά, διὰ τὰς Πληροφορίας. Δημοσιεύω ὅσας θέλω, ὅσας ἐγκρίνω καὶ ὅσας μοῦ ἐπιτρέπει ὁ γῶρος. Καὶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς, εἶπα ἄλλοτε, ὅτι ὁ θέλων νὰ δημοσιεύῃ ἀφ'εὐκτως μίαν πληροφορίαν του (ἀρκεῖ πάντοτε νὰ τὴν ἐγκρίνω), εἰμπορεῖ νὰ μοῦ τὴν στείλῃ ὡς Μικρὸν Ἀγγελίαν, πληρόνως 5 λεπτὰ τὴν λέγειν.

Χίλια εὖς εἰς τὴν Προσφιλῇ Ἀνάμνησιν [ΕΕ], ἡ ὁποία μοῦ ἐστὶν 7 δραχμὰς καὶ ἐνέ-

γραφα ἕνα πτωχὸν παιδί, τὸν ὑπὸ τῆς Πολυχρόμου Ἀρσαλλίδος συστηθέντα Γ. Ο. (τὸν τέως διευθυντὴν τοῦ «Γάτου»)

Ἀλήθεια, Μικροῦλα Πατριά, εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρὸν, ὥστε πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἔπαυες νὰ εἶσαι συνδρομητριά μου. Ἀλλὰ παύεις, μὲ ἀφίνας ἐσὺ ποτέ;... Ὅσον διὰ τὰ δελτάρια, περίμενε καὶ θὰ λάβῃς, — δὲν εἶνε δύνατον!

Ἐνα ποίημα χωρὶς στίχους μοῦ στέλλει ὁ Ἀρχικαλαμπουριστὴς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀντωνίου Κυριακίδου· ἄλλο, μὲ στίχους αὐτοῦ, ὁ Ἀγγελοῦ Ἀγγερινός, καὶ τρίτον ἡ Ἐσπεράλδα ἡ ὁποία μοῦ παρουσιάζεται ἔξαρνα καὶ ὡς ποιήτρια. Ὅλα ὥραία καὶ τυχερά, ἀλλὰ τὸ ὁραϊότερον τοῦ Ἀγγελοῦ Ἀγγερινοῦ, τὸ ὁποῖον λυποῦμαι ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω. Διατί; θὰ μ' ἐρωτήσῃτε. — Ἀ, ἔχω τὸν λόγον μου.

Καὶ τὸ «Δοκρὸ Ποιητικῆς» (εἰς τὸ ὁποῖον εὐχόμαι περαστικά) μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν καὶ φιλόμουσον παιδί, ἀπὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὡς μεγάλην στέρξιν ποῦ δὲν εἶνε συνδρομητὴς μου, καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ εὐρεθῇ ὁ εὐπορος καὶ ὁ φιλάνθρωπος ποῦ θὰ τὸ ἐγγράψῃ.

Ἡ Πικραμένη Καρδούλα ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊν ἐπιστολήν), ἔχει μεγάλον παράπονον, διότι αἱ ἀγαπημέναι τῆς φίλαι Ἀδρα τῆς Κερκύρας καὶ Ἰτέα δὲν τῇ ἔγραψαν ἀκόμη. Μὰ διατί;... Βραβεῖον ἐστὶν. — Καὶ τὸ ἰδικόν σου ἐπίσης, Ἐλληνοπούλα.

Ἀδρα τοῦ Ἡλίου, δταν λέγωμεν αὐτὸ ταῖναι, ἐννοοῦμεν ἕνα κομμάτι χαρτὶ διὰ τοῦ ὁποῖου περικαλύπτεται τὸ στελλόμενον ταχυδρομικὸς ἀντικείμενον. Ὅταν λαμβάνῃς τὸ φυλλάδιόν μου, δὲν τὸ βγάξεις μέσα ἀπὸ ἕνα χάρτινον περικάλυμμα, κινητόν; Αὐτὸ λέγεται ταῖναι. Ὑπὸ ταῖναι στέλλονται τὰ ἐντυπα ἐν γένει, τὰ ἐγγράφα, αἱ φωτογραφίαι, τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα, καὶ Μικρὰ Μυστικά, αἱ Ἀύσεις.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνοικτός φακέλλος (εἰς τὰς Μ. Μυστικὰ π.χ.) ἀντικαθιστᾷ τὴν ταῖναι. Ἐντὸς κλειστοῦ φακέλλου στέλλονται αἱ ἐπιστολαί· ἀλλὰ καὶ ὅτι ἄλλο θέλει κανεὶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, — εἶνε ἐλεύθερος, — ἀρκεῖ νὰ θέσῃ τὸ ἀπαίτημα νὰ δῇ τὴν ἐπιστολήν γραμματόσημον.

Πλημυρὴν Ἀετὴ, ἡ εἰδοποιήσῃ, τὴν ὁποίαν δημοσιεύω εἰς τὸ «Νέον Ἄστυ», εἶνε ἐπιτήδης καμωμένη οὕτω, διὰ νὰ κινῇ ἀμέσως τὸ βλέμμα τοῦ ἀναγνώστου. Ἀν ἦτο μὲ κοινὰ στοιχεῖα, ἡμποροῦσε κανεὶς καὶ νὰ τὴν παρατρέξῃ, ἐνῷ τώρα εἶνε ἀδύνατον. Κάποτε δημοσιεύεται καὶ ἀνάποδα, ἐπιτήδης καὶ αὐτὸ Τὸ δὲ σβύσιμον ἐκεῖνο ποῦ βλέπεις, συντείνει καὶ αὐτὸ διὰ νὰ κινῇ τὴν προσοχήν.

Δὲν εἶπα τίποτε, Ἀγγελοῦ Περιστεράκι, οὔτε ἐσυλλογίσθηκα τίποτε καλόν, διότι ἤξευρα καλὰ ὅτι καμμίαν φορὰν λησμονεῖ κανεὶς χωρὶς νὰ θέλῃ. Καὶ ἰδοὺ μάλιστα, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐλησμόνησες σὺ, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός σου.

Πράγματι, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης [ΕΕ], ὁ φίλος καὶ αὐτὸς ἀλλάξε ὡς τώρα πολλὰ ψευδῶνυμα, καὶ ἡ δρᾶσις του οὕτως εἶπε: ἐκομματίσθη, ὥστε δὲν φαίνεται πλέον ὁ... ὄγκος τῆς. Ἀλλὰ καὶ σὺ, δάσκαλε ποῦ δίδασκες, δὲν ἀλλάξεις δύο ψευδῶνυμα:

Καὶ σὺ, Θεαγένη, ὑπέπεσες εἰς τὴν πλάνην τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος. Εἰς τὸ Ἀθρόον, τὰ βραβεῖα τῶν Εὐσήμων δὲν λογαριάζονται· ὥστε σοῦ λείπουν ἀκόμη 2/10 διὰ νὰ συμπληρώσῃς τὴν μονάδα. Μὴν ἀπελπίσῃς ὅμως! ἀρκούν δύο Ἐπαινοὶ ἀκόμη ἢ ἕν ἢ Βραβεῖον Ἀνπάρος Β', θὰ σου περισσεύσῃ κηδὼν, — ἐν ᾧ εἶνε εὐκόλως τὸν νὰ πάρῃς καὶ Δ', καὶ τότε οἱ λογαριασμοὶ περιτοί.

ΤΟ ΣΗΜΑ

Μεγάλον ἐνθουσιασμὸν ἐτήγειραν ἡ πρότασις περὶ τῶν Σημάτων. Ὅλοι μοῦ γράφουν καὶ μὲ παρακινῶν νὰ τὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως, καὶ ὡς χαρακτηριστικὸν ἀναφέρω μόνον τὴν ἐπιστολήν τοῦ Βασκοῦ τῆς Ἐρήμου, ὁ ὁποῖος τε-

λείπει ὡς ἑξῆς: « Γρήγορα τὰ σήματα! » καὶ ἀπὸ πῶς εἰς μίαν λευκὴν σελίδα, τὸ ἴδιο: « Γρήγορα τὰ σήματα! »

Καὶ τὰ σχέδια πλέον πέρνουν καὶ δίνουν: Ὁ ῥηθεὶς Βασκὸς τῆς Ἐρή

Ἀσπασμοί, Πληροφορίες: τὸ Σερπατὲν ἀντασπάζεται τὴν Πειραϊκὴν Νύκτα, καὶ πληροφοροῦν τὸ Μαῦρον Σύννεφον διὰ τὰ μαλλιά του θὰ ἄσπρισαν ἀπὸ τὴν μεγάλην σκέψιν νὰ εὐρητὴν *Ἀνέλλιπτον Χαράν*. — τὸ Τσιριμιριμπίτ ἐρωτᾷ τὴν Ροδοστέφανωμένην *Ἀνοιχτὴν* πῶς περνᾷ εἰς τὸ *Ῥαβδόν*. — ὁ Μινώταυρος χαιρετᾷ τὴν *Ἑλένην* Ἀφγερικοῦ καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβε τὰ δελτάριά του. — ἡ Ἀφρόδεσσα θάλασσα ἀσπάζεται τὴν *Ἀθώαν* Καρδίαν καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὰ Μ. Μυστικὰ τη. — ἡ Μυστηριώδης Φύσις στέλλει μυστηριωδῶς ἕνα γλυκὸ φυλάκι εἰς τὰς φίλας τῆς *Μόνωσιν*, *Ρομαντικὴν* Καρδίαν καὶ *Χιαχὴν* Μαργαρίταν. — ἡ Φιλόμουσος *Χαλκιδὴς* χαιρετᾷ τὸν *Ἀγγελον* Ἀφγερικόν, *Ἐρυθρὸν* Νέφος καὶ *Κουσαιμόδον*, καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι περνᾷ λαμπρὰ εἰς τὴν *Κέρκυραν*. — ἡ Μαρίδα τοῦ *Εὐρύτου* πληροφορεῖ *Δημήτριον* τὸν *Φαληρέα*, ὅτι ἐπέρασε πολὺ εὐμορφα εἰς τὴν *Ἀμπέλια*, ὅτι τῶρα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὸν χαιρετᾷ. — ὁ *Ἀφρικανικὸς* *Ἥλιος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸν *Ἐρυθρὸν* Νέφος. — ἡ Ἀρδὴ τοῦ *Παρασοῦ* ἀσπάζεται τὴν *Νεαρὰν* *Ῥαβδὸν* καὶ τὸν *Ἀγγελον* τῆς *Εὐτυχίας*, τοὺς ὁποίους ἐνόησε. — *Θάμνρις* ὁ *Φιλάμμωνος* πληροφορεῖ τὸν *Λευκὸν* *Κρίνον*, ὅτι τὸ ὄνομα τὸν σημαίνει μυθολογικὸν ποιητὴν, διαγωνισθέντα πρὸς τὰς Μούσας καὶ τυφλωθέντα ὑπ' αὐτῶν. — ἡ *Ἑλληνοπούλα* συγχαίρει τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς *Ζωγραφικῆς*. — ἡ *Ἐσμεράλδα* χαιρετᾷ τὸν *Ῥοδόμητον* τῆς *Βραζεωμένης*, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει· εἰμπορεῖ νὰ τῆς εἰπῇ τὰ ρηθῆκαί του. — ὁ *Μονοσάνδαλος* *Ἰάσων* πληροφορεῖ τὴν *Νεράϊδαν* τὴν *Σπετοῦν*, ὅτι τὴν γνωρίζει. — τὸ *Ἀγρὸν* *Περιστεράκι* χαιρετᾷ τὸν *Ἀταβύριον* *Ρόδον* καὶ τὸ ἐρωτᾷ πόσα εὐσημα ἀκόμη ἔχει σκοπὸν νὰ πάρῃ. — ὁ *Ἀγγελος* τῆς *Ἀγάπης* λέγει πρὸς τὴν *Βρογχὴν* τοῦ *Διός*: ἐν καιρῷ θυέλλης τὴν ἐννοεῖ· ἀλλὰ κατὰ ὥραν σελήνοφώτιστον νύκτα, εἰς τὸ Πεδίον τοῦ *Ἀρεως*, ἡ παρουσία τῆς τὸν ἐξέπληξεν. — ὁ *Παμφύλιος* *Κόλπος* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸν *Σμυρναϊκὸν* *Κόλπον*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν: — ὁ *Ἀστὴς* τῆς *Ἀνατολῆς* μετὰ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Κεντρί* καὶ *Βίχτωρα* *Ὀγγῶν*. — τὸ *Πράσινο* *Χαβιάρι* μετὰ τὴν *Ὀνειροπόλον* *Ψυχὴν*, *Μολὼν* *Λαβὲ*, *Ναυτοπούλα* τῆς *Κρανῆς*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ἰδανικὴν* *Γλυν*. — ἡ *Μεσημβρινὴ* *Ἀκτὴ* μετὰ τὴν *Ἀθώαν* *Καρδίαν*, *Λευκὸν* *Κρίνον*, *Γλυκύλαλον* *Ὀνον*, *Νεράϊδαν* τὴν *Σπετοῦν* καὶ *Λευκὴν* δὲ *Μιμῶν*. — ἡ *Λάτρις* τοῦ *Ὁραίου* μετὰ τὸν *Μολὼν* *Λαβὲ*, *Ροδόχρουν* *Βιολέτταν* καὶ *Ὀνειροπόλον* *Ψυχὴν*. — ὁ *Πόσις* *Εἶμαι* μετὰ τὸν *Ἀτ-Ἀτ-Χάν*, *Φροῦριον* τῆς *Κερκύρας*, *Ἰδανικὴν* *Γλυκύτητα*, *Ποτικονήσιον* *Κερκύρας*, καὶ *Ἀθρῶν* τῆς *Κερκύρας*. — ἡ *Ἀντιγόνη* μετὰ τὸν *Σμυρναϊκὸν* *Κόλπον*. — τὸ *Δουλοῦδι* τῆς *Καρδίας* μετὰ τὴν *Κόρην* τοῦ *Μωριᾶ*, *Ψάραν* *Λούραν*, *Ἀγγελον* τῆς *Χαρῆς*, *Κρεόλην* καὶ *Ἄσμα* *Νηρηίδος*. — ἡ *Θερινὴ* *Βρογχὴ* μετὰ τὸν *Τρελλόπαιδον* τῶν *Ἀθηνῶν*, *Ζιζάνιον* *Γυμνασίον*, *Ἀθώαν* *Καρδίαν*, *Χρυσὴν* *Βρογχὴν* καὶ *Μαρκήσιον* *Βαλδουίνον*. — τὸ *Κορινθιακὸν* *Κῶμα* μετὰ τὸν *Ραχοσυλλέκτην* τῶν *Παρισίων* καὶ *Ῥαβδὸν* *Ἑλληνίδα*. — ὁ *Ἀπόγονος* τοῦ *Νέστορος* μετὰ τὸν *Ἀγγελον* τῆς *Ἀγάπης*, *Ἐρυθρὸν* *Νέφος*, *Ταπεινὸν* *Γιασεμί*, *Μῆ μου* *Ἀπτον* καὶ *Νυκτοκόρακα*. — ἡ *Ἐσπερία* *Ἀθρα* μετὰ τὸν *Χειμωνιάτικον* *Ἥλιον* *Μαρίαν* τῶν *Μεδίων*, *Ὀδραν* *Θόλον*, *Μῆ μου* *Ἀπτον* καὶ *Βατρίκην*. — ἡ *Τσιγγαροβέλλα* μετὰ τὴν *Λάτριδα* τῆς *Ἑλλάδος*, *Ἀταβύριον* *Ρόδον*, *Μάγκα* τῶν *Παρισίων*, *Δαρνοστεφὴ* *Ναυαρχον* καὶ *Μέλλοντα* *Δόκιμον*. — ἡ *Ἀθῶα* *Καρδία* μετὰ τὴν *Βατρίκην*, *Λάτριδα* τοῦ *Ὁραίου*, *Κάκιαν*, *Τσιγγαρέλλαν* καὶ *Ἐσμεράλδαν*. — ὁ *Δωρητής* *Ὀνειρῶν* μετὰ τὸν

Λαίμαργο *Ποτικί*, *Χαλκιδέα* *Λιμοκοντόρον*, *Ἀγρὸν* *Περιστεράκι*, *Μυστηριώδη* *Φύσιν* καὶ *Νεαρὰν* *Ῥαβδὸν*. — ἡ *Κόρη* τοῦ *Σερνυῶνος* μετὰ τὴν *Ἀθρῶν* τοῦ *Παρασοῦ*, *Κελαϊδίστραν*, *Ἰσημερινὸν* τοῦ *Κόσμου*, *Ἀπόγονον* τοῦ *Νέστορος*, καὶ *Ἀθώαν* *Καρδίαν*. — ἡ *Κωπηλῆτις* *Κόθρον* μετὰ τὴν *Ἑλληνοπούλα*, *Ἐσπερίαν* *Ἀλιέα*, *Ἐξόριστον* *Ἑλληνα* καὶ *Θεσσαλικὴν* *Ἀκτὴν*. — ἡ *Ἀρθιομένη* *Ἀμυγδαλιά* μετὰ τὴν *Ἀρθιομένην* *Λυγαρίαν* καὶ *Μικρὰν* *Γαλαζιανήν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φυλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Ἀρθιομένην* *Ἀμυγδαλίαν* (σοῦ ἔστειλα τὸν Τιμοκατάλογον τῶν τῶμων μου, διὰ νὰ ἐκλέξῃς καὶ νὰ ἴδῃς τὰς τιμὰς.) *Στάνλεϋ* (πού μου γράφεις τόσα συγκινητικὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυριακίδου.) *Πεμπρωμένον* (τὸ ἔλαβα.) *Μυστηριώδη* *Φύσιν* (μὲ γαῖα τὸ καινούργιον σπῆτι.) *Ἀθρῶν* τῆς *Κερκύρας* (δὲν ἐσκέφθῃς ὅτι ἡ πληροφορία σου θὰ ἐπρόδιδε τὰ ψευδώνυμα τῶν βραβευθέντων.) *Μαρίδαν* τοῦ *Εὐρύτου* (βραβ. ἔστειλα.) *Ἀγγελοῦ* *Χαρῆς* (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητρία διὰ τὰ Π. Πνεύματα, ὡς εἶπα πολλὰκις, δὲν κρατῶ λογαριασμὸν.) *Ἀφρικανικὸν* *Ἥλιον* (θὰ ἐπιοτιμῶσα νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς.) *Θάμνριν* τὸν *Φιλάμμωνος* (ναί, εἶνε εἰς Μεσολόγγιον· χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ.) *Ἐρθυμόν* (ἔχει καλῶς.) *Μαλβίαν* *Γιατρά*, *Ἀντιγόνην* (νὰ τῆς τὸ φανερώσῃς, ἀφ' οὗ θέλεις, δι' ἐπισκεπτηρίου σου, τὸ ὅποιον μοῦ στέλλεις καὶ το διαβιβάζω.) *Ἀήτετον* *Ἑλληνα* (καὶ ἂν ἐδικομειθῇ ἡ πληροφορία σου, πρὶν λάβω τὴν ἐπιστολήν σου;...) *Σιλδ* (ἔστειλα ἐκ νέου.) *Μονοσάνδαλον* *Ἰάσωνα* (ἡ Κυριακὴ θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα.) *Ἀθρῶν* τοῦ *Παρασοῦ* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία, ἀλλὰ δὲν ἔχει ψευδώνυμον.) *Φιλόμουσον* *Νεάριδα* (ἔστειλα.) *Λευκὴν* *Ἀκακίαν* (ἐν μέρει ἐμάνυσεν τὸ μυστικὸν τοῦ Μ. Δάσους· ὥστε, ὁ νέος εἶς; θάρσις τοῦ χρόνου· καλλίτερα!) *Βροντοφῶνον* *Ἀλέκτορα* (ἔστειλα.) *Φιλόπατρην* *Κερκυραίαν* (μὴν ἀπελπίσῃς ἀδ', θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου· συ ἀκόμη δὲν ἄρχισες!) *Ἰοζίαν* (μὴπως ἐνόησε τίποτε ἡ *Κυκλαμὴ* καὶ τὸ ἔγραψεν ἐπίτηδες;) *Παμφύλιον* *Κόλπον*, *Ἀβυσσινὸν* *Πολεμιστὴν* (βέβαια, ὁ χ. Φαίδων τότε ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σου, καὶ μ' εἰδιόβαζεν ὅπως καὶ σύ.) *Σωτήριον* *Ν. Δημητριάδην* (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου.) *Ἰσημερινὸν* τοῦ *Κόσμου*, *Νικόλαον* *Κωστομένην* (χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν.) *Ἀρθὸς* *Ἑλπίδος*, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡλυσὶς δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ *Ἐραφίῳ* μας εἰς φανίλλου, ὡν ἑκάστη περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται φρ. 1

494. Λεξιγρίφος.

Εἰς κοινὴν ἀντωνυμίαν
Κάποιον τόπον θὰ προσθήσῃς,
Καὶ θεότητα Αἰγυπτίαν
Παρενῦς θάποτελῇς.

495. Συλλαβόγριφος.

Ἄλλον Αἰγύπτιον θεόν,
— Ἡ βασιλεῖ ἀρχαῖον,
Θὰ κάμουν ἐὰν ἐνωθῶν
Σύνδεσμος μ' ἀριθμητικόν,
Ἀρκεῖ βεβαίως... νὰ εὐρεθῶν.

496. Ἀναγραμματισμός.

Ὅταν σὲ κρατῶ, στενάξεις
Καὶ φωνάζεις: Ὀλέ! Ὀλέ!
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,
Θὰ περάσῃς ἀπὸ ἐμέ.

497. Ἀνιγμά.

Ἰδοὺ καὶ νέα ἀπορία,
Ἀλλὰ... χωρὶς ὀρθογραφία:
Οὐράνιον σῶμα τ' ἀρσενικόν μου
Μιά ἐπαρχία τὸ θηλυκόν μου
Πόλις ἀρχαία τὸ οὐδέτερόν μου.

498. Κεκρυμμένον καὶ

Ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

1. — Εὐλόγει τὸν Θεόν.
2. — Καλοῦσι τὸν Δία πατέρα.
3. — Ὁ Ἥσιδος ἦτο ποιητής.

499. Ρόμβος.

```

      ★
    Δ ★ ★
  Δ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★
  N ★ ★ ★
    Σ ★ ★
      ★

```

500-503. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κλῆμα, *πόσος*, *πόρος*, *πόλος*, *κόρος*, *ῥόρος*.

506. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν στρατηγὸν Ἀθηναῖον:

1. Οἰνοχόος. 2. Ζῶον. 3. Ἀρχαῖος ποιητής.
4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5. Ἐντομόν.

507. Ἑλλητισσύμφωνον

εω-αει-ειο-ει-αι-υη

508. Γρύφος.

η 1 καὶ ο 1 καὶ η 6 γν αζοα
αντ

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τοῦ *Μικροῦ* *Ναύτου*.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἔλλου 34

382. Κἀμῆλος (Κᾶ, Μῆλος.) — 383. Αἶψας (αἶ, ἄς.) — 384. Μῶμος· ὦμος. — 385. Νότος· νότος.

386. ΜΑΡΙΟΣ	387. Κ	Α
ΑΡΙΩΝ	Α	Δ
ΡΙΩΝ	Μ	Π
ΙΩΝ	Π	Τ
ΟΝ	Δ	Λ
Σ	Ο	Σ
	Σ	Ε

388. Ὁ χρόνος εἶνε χρήματα (Ἡ ἀνάγκη πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ἐναλλάξ.) — 389. ΚΝΗΜΗ-ΛΑΡΟΣ (Κλωθῶ, Ναυσικάα, Ἡρόδοτος, Μορφεύς, Ἡσιόδος.) — 390. Ὅτι κάμῃς θὰ το εὕρῃς — 391. Ἡτις ἴσθι ἐν πᾶσιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις *λεπτά* 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας *λεπτά* 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὁλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Οἱ στέλλοντες Εὐρωπαϊκὰ γραμματόσημα, πλὴν Γαλλικῶν, λαμβάνουν ἰσάριθμα Τουρκικὰ παυσίτης ἐκδόσεις. — Grégoire J. Piperrides, Adalia (Turquie). (B-68)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Constantin G. Pappa, Alexandrie (Egypte). (B-69)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Stavros Pissarides, Alexandrie (Egypte). (B-70)

Οἱ στέλλοντες 200, 600 ἢ 1000 ἑλληνικὰ γραμματόσημα, λαμβάνουσιν 100 διάφορα, κατάλληλα διὰ συλλογὴν. Τοὺς φίλους ἀσπάζομαι — Ἄνθος Παπαβασιλείου, Ἀθήναι, poste restante (B-71)